

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

05 Kasım 2025

Sayı: 319

Fiyatı: 40 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Erdoğan iktidarının feci bilançosu

İki yıl önce Cumhuriyet 100 yaşına girdi ve AKP 100'üncü yıla özel "Türkiye Yüzyılı" iddialarıyla gerçeklere hiç de uymayan bir sürü palavralar söyledi: "Cumhuriyetimiz, bugün ilk asrını tamamlayıp adına "Türkiye yılı" dediğimiz ikinci asrına yelken açıyor. Cumhuriyetimizi daha nice yıllara, çok daha güçlü, çok daha itibarlı bir şekilde taşıma azmindeyiz". Tabii ki bu laflar Türkiye gerçeğini bilmeyenler için çok hoş laflar olabilir. Ama bu lafların gerçeklerle hiç ama hiç bir alakası yoktur. Geçen son iki yılı da dahil ettiğimizde dedikleri Türkiye daha da çok gerilere gitti. Kabaca durumu bu şekilde özetleyebiliriz.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

TÜİK resmi verilerine göre bile gerçek işsizlik oranı Ekim 2023'te yüzde 21.3 üstündeydi. Son açıklanan rakamlara göre ise gerçek işsizlik yüzde 28.6'ya yükseldi. Gerçek istihdam sayısı ise 32 milyon 491 bindir. İşsiz sayısı ise 11 milyonun üzerine çıktı.

Ekim 2023'te açlık sınırı 13 bin 684 TL, yoksulluk sınırı 44 bin 573 TL iken Eylül 2025'te açlık sınırı 27 bin 970 TL'ye yoksulluk sınırı ise 91 bin 109 TL'ye tırmandı.

AKP döneminde iş cinayetleri çok hızlı bir şekilde arttı: 2023 Ekim ile 2025 Eylül arasında İSİG verilerine göre tam 3 bin 903 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Bunlardan 79'u çocuk, 97'si ise 65 yaş üstüydü.

İçişleri Bakanı Ali Yerli Kaya kadın cinayetlerinde azalma olduğunu iddia etti. Oysa Ekim 2023 ile Eylül 2025 arasında öldürülen kadın sayısı 723 oldu. En az 584 kadın ise şüpheli şekilde hayatını kaybetti. Hatta bu cinayetler 18 yaşın altına kadar düştü.

İki yıl öncesinde de eleştirilen sağlık sistemi bu dönemde tamamen çöktü. Bazı alanlarda randevu bulmak imkansız hale geldi. AKP'nin kaldırdık dediği hastane kuyrukları günlük, sıradan bir hal aldı. Hastalar tamamen özel hastanelere yönlendiriliyor. Özel hastane ücretleri ise tavan yaptı. "Yenidoğan çetesini" de unutmayalım. Okul çağında olması gereken yüz binlerce çocuk okulu bıraktı. MESEM aracılığıyla çocuklar işçileştirildi. Yüzlerce çocuk MESEM'lerde yaralandı. 10 Çocuk hayatını kaybetti. Müfredat değiştirildi. Değiştirilen müfredatla eğitim tamamen dinin etkisi altına girdi. EDES projesine hız verildi. Öğrenciler camiye, imamlar okula sokuldu. Okul kayıtları borsaya dönüştü.

UYAP verilerine göre icra dosyası sayısı 29 Ekim 2023'te 21 milyon 741 bin iken 3 milyonu aşkın artışla 4 milyon 776 bini aştı. Aynı dönemde bireysel kredi borcu 1 trilyon 457.8 milyar TL'den 2 trilyon 642.2 milyar TL'ye, kredi kartı borcu da 991.8 milyar TL'den 2 trilyon 478.8 milyar TL'ye tırmandı. Takipteki alacaklar ise 41.4 milyar TL'den yaklaşık 5 kat artarak 214 milyar TL'ye çıktı.

31 Mart 2024 yerel seçimlerinde aralarında büyük şehirler de dahil birçok belediyeyi kaybeden, siyasette tepe taklan giden iktidar çözümü baskıları artırmakta buldu. Başta İBB Başkanı ve CHP'nin Cumhurbaşkanı adayı Ekrem İmamoğlu olmak üzere onlarca belediye başkanlarını tutuklandı ve de belediyelere kayyum atandı. Bazı belediyelerde ise şantaj ve tehditle başkanların AKP'ye geçirildiği iddia ediliyor. Yargı kullanılarak siyaset dizayn edildi. Bu nedenle de son açıklanan hukuk üstünlüğü endeksinde 143 ülke arasında Türkiye 118'inci oldu. Türkiye temel haklar kategorisinde ise 134'üncü olabildi.

Tabii ki yukarıda aktardıklarımızın listesine sokakların nasıl güvencesiz hale geldiğini, kara paranın ülke ekonomisini nasıl zehirlediğini, orman yangınları gibi faciaların yol açtığı felaketleri ekleyebiliriz.

Artık AKP iktidarı o kadar kokuşmuş ve yozlaşmıştır ki kökten bir temizlik gerekiyor. Bu temizlik ise "seçimler" ve göstermelik eylemlerle gerçekleştirme olasılığı yoktur. Bu canavarlaşmış kapitalist rejime karşı tek bir çözüm var: işçi sınıfı üretimden gelen gücünü kullanarak yeni bir düzen kurmalı. Ölü gözünden yaş beklemek boşunadır! (31.10.25)

Emekçinin Gündemi

İşçi sınıfı için çok önemli bir sözleşme

Özel sektörün en önemli sözleşmesi metal işçilerinin sözleşmesi olan TİS , Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri devam ediyor. 150 bin metal işçisinin 2025-2027 yıllarında alacağı ücreti belirleyecek olan sözleşme, sadece metal işkolundaki emekçileri değil, işçi sınıfının tamamını ilgilendiriyor. Çünkü alınacak sonuçlar tüm ülke emekçilerine yansır.

Bu görüşmelere emekçileri temsilen Birleşik Metal-İş, Türk Metal Sendikası ve Özçelik-İş'in karşısında patronları temsil eden MESS bulunuyor. MESS patronların çıkarlarını savunmak için hiç çekinmeden sömürü düzenini savunuyor, ama işçi sınıfını temsil ettiğini söyleyen işçi sınıfı sendikaları için aynı şeyi söylemek mümkün değil. Bu nedenle işçilerin tepkileri ve fabrikalardaki mücadeleleri belirleyicidir. Bu geçmişte böyle oldu ve şimdi de belirleyici olacaktır. Emek Çalışmaları Toplumu'nun 2024 İşçi Eylemleri raporuna göre en çok eylemin örgütlendiği işkolu olan metal sektör olarak işçi sınıfı için eski belirleyiciliğini sürdürüyor.

MESS ile sendikalar arasında görüşmelerin devam ettiği bu ortamda metal işçilerinin elde edeceği kazanımlar hem metal sektöründeki işçilerini hem de tüm işçi sınıfının durumunda çok önemli rol oynayacaktır. Çünkü en örgütlü sektörlerden biri olan metalde işçilerin üretimden gelen güçlerini kullanarak patronların ördüğü sefalet duvarında açacağı her gedik, işçi

sınıfının tamamının yaşam ve çalışma koşulu talepleri için de yol açıyor.

23 yıllık AKP rejiminde en çok metal işçilerinin grevleri yasaklandı ve engellendi. Bu bir rastlandı değildir. Metal patronlarının lobi faaliyetlerinin en etkili olduğu engelleme kararları son olarak 2024 Aralık'ta Birleşik-Metal -İş'in örgütlü olduğu, MESS grup TİS kapsamındaki 10 işyerin de “milli güvenlik” bahane edilerek yasak ilan edinmişti. İşçiler buna rağmen yasak kararlarını yırtarak fiili grevde ısrar etti ve bu 10 işyerinde mücadele sonucu zafer elde ettiler. Bu metal işçileri patronların ve hükümetin dayatmalarına karşı çıkıp sınıf çıkarlarının savundular.

15-16 Haziran'dan “89 Bahar Eylemleri'ne dek ülkedeki simge işçi direnişlerinde ön sayfalarda yer alan metal işçileri, MESS pazarlık süreçlerinde de emsal direniş ve mücadeleler sergiledi. Aralık 2014'te Türk Metal ile MESS arasında imzalanan 2 yıllık toplu sözleşme de düşük zamma karşı 23 Aralık 2014'te Gebze'de mitingde bir araya geldi. 10 bine yakın işçi, miting başından sonuna kadar attıkları sloganlarla grev talebini dile getirdi ve sendika da grev kararı almak zorunda kaldı. Böylece “Metal Fırtınası” olarak söz edilen direniş rüzgarı, 10 yıl önce esmeye başladı. Mitingin ardından 29 Ocak 2015'te Birleşik Metal-İş üyesi 15 bin işçi 22 fabrika'da üretimi durdurmuştu. AKP iktidarı ise “milli güvenlik” bahanesiyle grevi yasakladı. Ama bu yasak direnişin daha çok fabrikaya yayılmasına sebep oldu.

Diğer fabrikalara da yayılan bu direniş işçiler için zaferle sonuçlandı. TOFAŞ, MAKO, OTOTRİM, Renault gibi otomotiv devlerinde çalışan işçiler mücadeleleriyle haklarını kazandılar.

İşte metal işçileri bu birikimleri sayesinde Birleşik Metal-İş, MESS Grup TİS kapsamında bulunan Hitachi, Grid Solutions, Schneider, Arıtış gibi 10 işyerinde 2024 sonunda çıktığı çıkmaya hazırlandıkları grevleri, Cumhurbaşkanlığı yasaklanmasına rağmen sürdürdü ve 2025'in Şubat ayına gelindiğinde işyerlerinin tamamında grev başarıyla sonuçlandı.

Şu anda 2025-2027 metal sektörü TİS sözleşmeleri devam ediyor. Patronlar ücret zammını yüzde 38.97 ile sınırlamakta ısrar ediyorlar. Birleşik Metal-İş ise ilk 6 ay için yüzde 58.5 zam teklif etti. Birleşik Metal-İş, metal işçisinin emeğinin karşılığını vermeyen her taslak karşısında üretimden gelen güçlerini kullanacağını ilan etti.

Metal işçileri, özellikle de son AKP iktidarı döneminde de, sendikaların ılımlı davranışlarına karşı nasıl harekete geçip üretimden gelen güçlerini kullanarak patronları hizaya getirip haklarını elde ettiklerini açıkça ortaya koydular. Bu 2025-2027 TİS görüşmelerinde de haklarını elde edebilmek için aynı kararlılığı göstermek zorundalar. Yoksa patronların kasalarını daha da tıka basa doldurup yoksulluk şartlarına mahkum olacaklar. (31.10.25)

Sefalet ücretlerine ve kötü çalışma şartlarına karşı tepkiler ve mücadeleler gittikçe artıyor

Hükümet ekonomik gidişattan memnun görülüyor. Ekonomi bakanı Şimşek “disiplinli ekonomi modelinden söz ediyor. Ama son aylarda, artan sayıda fabrikada işçiler düşük ücrete ve hak gasplarına karşı “insanca yaşam ve güvenceli iş için mücadeleyiz” diyerek mücadele ediyorlar. Patronlar “verimlilik” ve “tassaruf” adı altında işçi sömürsünü giderek artırıyorlar. Ama bu politika işçi sınıfı için düşük ücret, esnek çalışma ve yoksullaşma demektir.

Kimi yerde sendikal nedenle işten atılan işçiler fabrika önünde direnirken kimi yerde düşük ücret dayatmalarına karşı grevler büyüyor. Farklı iş kollarından gelen bu çıkışlar işçi sınıfının tepkilerini gösteriyor. Evrensel gazetesinin haberine göre Şık Makas fabrikasında, DIGEL Tekstil'de, Smart Solar fabrikasında, TPI Composites'de, Temel Conta'da tepkiler ve mücadeleler var.

Şık Makas işçileri: Sadaka değil hakkımızı istiyoruz

Tokat'ta faaliyet gösteren Şık Makas fabrikasında BİRTEK-SEN öncülüğünde yürütülen direniş, 25 günü geride bıraktı. Gasp edilen ücretlerini ve tazminatlarını isteyen işçiler, fabrikanın kapısı önünde her gün nöbet tutuyor. “Sermayesi devletten, kârı işçiden alınan bu sistemde patronlar zenginleşirken, işçiler her gün yoksullaşıyor” diyen işçiler,

fabrikanın yeniden üretimine başlaması ve alacaklarının ödenmesi talebinde bulunuyor.

DIGEL Tekstil işçileri: Sendikalı olduk, kapıya konulduk

İzmir'de bulunan DIGEL Tekstil fabrikasında sendikalaşan işçiler işten atılmalarına rağmen geri adım atmıyor. Patronun baskılarına karşın fabrikanın önünde olan işçiler, “Sendikasız bırakma çabaları bizi

hisseleri XCS isimli paravan şirkete devretmesi ve ardından binlerce işçiyi kapsayan toplu işten çıkarma bildirimini göndermesi üzerine mücadeleye devam ediyor. İşçiler, “Haklarımızın gaspedilmesine izin vermeyeceğiz” diyor.

Temel Conta Direnişi 325. günü aştı

İzmir'de Temel Conta işçileri, patronun sendikasızlaştırma girişimlerine karşı 325. günü aşkın süre direnişte. “Onurlu bir gelecek istiyoruz” diyerek farika önünde nöbet tutan işçiler, dayanışma çağrısını yineliyor. “İşimizi, ekmeğimizi ve sendika hakkımızı istiyoruz” diyen

işçiler, İzmir'de emek mücadelesinin sembollerinden biri haline geldi.

Gübretaş'ta grev sürüyor

Petrol-İş'in örgütlü olduğu Gübretaş'ta çalışan işçiler, 120 günü aşkın süredir devam ediyor. Geçinebilecek ücret istediklerini, bir iki puanlık artışla sorunu masada çözmenin mümkün olmadığını belirten Gübretaş işçileri, “Mücadelemizi sonuna kadar sürdürmeye kararlıyız” dedi.

Yukarıdaki örneklerde de görebildiğimiz gibi bütün zor şartlara karşı işçi sınıfı moralini bozup boyun eğmediğini açıkça gösteriyor. Devrimcilerin görevi bu mücadeleleri sonuna kadar desteklemektir. (31.10.25)

grev çadırı

yıldırılmayacak” diyerek işlerine geri dönene kadar eylemi sürdüreceklerini söylüyorlar.

Smart Solar grevi: Çocuklarımızın geleceği için

Kacaeli Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Smart Solar fabrikasında çalışan 260 işçi, düşük ücret dayatmasına karşı greve çıktı. Kadın işçilerin çoğunlukta olduğu fabrikada düşük ücret dayatmasına karşı başlayan grev 9 gündür sürüyor. İşçiler “çocuklarımızın geleceği için, insanca yaşayacak bir ücret için grevdeyiz” diyerek dayanışma çağrısı yapıyor.

TPI Composites işçileri: İnsanca yaşamak istiyoruz

İzmir'de TPI Composites işçileri, şirketin grev sürerken

Siyasetin Gündemi

KKTC (Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti) cumhurbaşkanlığı seçimleri Erdoğan hükümeti için büyük bir şamar oldu

Pazar 19 Ekim'de KKTC'de yapılan Cumhurbaşkanlığı seçimlerini bu defa bütün müdahalelerine (örneğin eski içişleri bakanı Süleyman Soylu ve Başbakan ve diğer ileri gelen kişileri KKTC'ye göndermelerine ve de hükümet ve devlet olanaklarını da kullanmış) olmalarına rağmen sonuçları hiç de değiştiremedi. Muhalefet partisi Cumhuriyetçi Türk Partisi (CTP) oyların yüzde 62.76'sını alarak , oyların sadece yüzde 35.81'ini alan sağcı aday Tatar'ı büyük bir yenilgiye uğrattı. Böylece muhalefet adayı Tufan Erhürman yeni Cumhurbaşkanı oldu.

Tabii ki Ersin Tatar'ın arkasında bir kitle desteği olmadığı gibi, 2020 yılındaki seçimleri bir sürü dolaplar çevirerek ve de rakibi Mustafa Akıncı'yı ve arkadaş ve yakın çevresindeki kişileri MİT aracılığıyla açıkça tehdit etmişlerdi. Akıncı sadece birkaç bin oyla ikinci turda Tatar'a yenilmişti. Bu son seçimlerde muhalefet, başta Akıncı'nın partisi olmak üzere CTP adayını açıkça desteklediler. Daha da önemlisi Tatar ve sağ partileri cephesi yaptıkları yolsuzluklar ve gerici politikalar nedeniyle kitlelerin gözü önünde tamamen yıprandılar. Örneğin 2020 yılında AKP-MHP iktidarının açıkça KKTC toplumuna Türkiye'de uyguladıkları geri politikaları dayatmaya çalıştı. Basit 2 örnek: Tatar hükümeti KKTC'de lise ve

orta okullarda baş örtüsünü dayatmak istedi. Ama hem sendikaların ve hem de kitlelerin büyük tepkileri karşısında geri adım atıldı. Hatta Türkiye'nin son kozu, destek için Cübbeli tarikatını gönderdi. Bölgenin en laik toplumu olan Kıbrıslı Türkleri, bunu hiç de yutmadıkları gibi: Tatar'a oy versinler diye Cübbeliyle etkilemeye çalışmanın alay konusu olmaktan başka bir etkisi olmadı.

Tabii en önemli etken kitlelerin ekonomik çöküş nedeniyle düştüğü içler acısı durumdur. İktidar kendi çevrelerini kayırıp, rüşvet ve yolsuzluklarla, sahte diploma skandalı gibi olaylarla kitlelerin güvenini tamamen yitirdi. Türkiye ekonomisinin çöküşünden tamamen etkilenen Kuzey Kıbrıs'ta da enflasyonun zirve yapması kitleler arasında geçim sıkıntılarını ve sefaleti önemli oranlarda artırdı. Ama diğer yandan Erdoğan iktidarı Türkiye'de yaptığı gibi saraylara ve camilere milyarları harcayıp “ne oldum delisi” politikalarını KKTC'de uyguladı. Örneğin Erdoğan kararıyla Lefkoşa'da yapılan külliye çok tepki çekti. Üstelik bu “saray” binanın ada mimarisine da uymayan yapısıyla tepki çekti. Üstelik Erdoğan'nın eski Cumhurbaşkanı binası hakkında “gecekondu” gibi laflar etmesi bardağı daha da taşırdı. Tüm bu siyasetlere karşı çıkan

sendikalar için “marjinal, beslemeler” diye hitap etmişti. Dünyada resmen tanınmayan KKTC bugün kara para merkezi olarak görülüyor ve de fuhuş, yasa dışı bahis, insan ticareti, uyuşturucu çeteleri ve tetikçilerle anılıyor. Hükümet bu yıl, şimdiki kumarhane sayısını ikiye katlayacak bir düzenlemeyi meclisten geçirdi.

1974 Kıbrıs hareketinden sonra ada ikiye bölünmüştü. Ekonomik açıdan KKTC sınırları içerisinde Kıbrıs'ın tüm sanayisinin yüzde 70'i KKTC sınırları içerisinde bulunuyordu. Bu küçük de olsa üretime dayalı sanayi sıfırlandığı gibi bunun yerine getirilen “ekonomi” üç KKK ile özetleniyor. Kara para, Kumarhane ve Kerhane olarak özetleniyor.

Seçim sonuçları hakkında MHP lideri Bahçelinin söyledikleri de çok anlamlıdır: biz bu seçimleri tanımıyoruz, sonuçlar iptal edilmeli ve KKTC 82'inci vilayet olmalı!

Şimdi CTP iktidarını temsil eden Tufan Erhürman'ın ne yapacağını tahmin etmek çok zor değil: maalesef Fransa'da 1980 seçim zaferinden sonra sol koalisyonun ve İspanya'da Podemos ve Yunanistan'da Siriza'nın “enkaz aldık” bahaneleriyle yaptıklarını unutmamak gerekir. Emekçiler üretimden gelen güçlerini kullanarak: “Yeter artık” demeli. (30.10.25)

AKP hükümeti o kadar yıprandı ki artık baskılarla ayakta durabiliyor

AKP iktidarı o kadar yıprandı ki İstanbul belediye başkanı İmamoğlu'nu sudan bir bahane ile belediye başkanlığından alıp cezaevine koyduktan sonra başka önemli CHP belediye başkanlarını da bir sürü uyduruk bahanelerle görevden alıp kayyum atayıp ceza evine koydu. Artık geline aşamada yoksulluk ve sefaletin hat safalara tırmanması sonucu AKP'ye tepkiler o kadar arttı ki, hatta şimdiye

kadar ona oy veren kitlelerin önemli bir kısmı bile, tepki göstermeye başladı. CHP'nin farklı kent ve mahallelerde aylardan beri yaptığı mitingler bunun çok somut bir kanıtıdır.

Tabii ki AKP iktidarı tüm bunları görüyor. Ama görmek yetmiyor. İktidar kitlelerin giderek yoksullaşmasını durduramıyor ve artık iyileştirme konusunda tamamen çaresiz görünüyor. İşte bu nedenden dolayı “havuç” politikasını kullanmadığı için açıkça “sopa” politikasını kullanmaya devam ediyor. Aslında bu durum geçen sene belediye seçimlerinde belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Devlet gelirleri suyunu çektiği için artık hükümet “tefeci büyük sermayenin” eline düştü. Tefeci sermaye şartlarını dayatıp milyarlarca dolar faiz veriyor. Ama nasıl veriyor: Paralar verildiği gün TL'ye

çeviriliyor ve yüzde 35-40 seviyelerinde faiz üzerinden hesaplanıyor ve bir sene sonra bu paralar faizlerle birlikte dolara çevriliyor. Böylece bu tefeci sermaye dünyanın hiçbir yerinde bulamayacağı faiz miktarlarıyla servetler kazanıyor. Tabii bu arada Türkiye'nin dış borçları da zirve yapıyor: AKP iktidara geldiğinde, 2002 yılında, dış borçlar 130 milyar dolar

dahil birçok harcamalarını karşılayamaz duruma düştü.

Yukarıda anlatılan nedenlerden dolayı, her ne pahasına olursa olsun iktidarda kalma siyaseti uygulayan AKP hükümeti her türlü baskıları uygulayarak iktidarda kalmayı devam ettirmeye çalışıyor. Son günlerde bulduğu çözüm ise “muhalifleri ajan olarak” suçlamaktır. En çarpıcı örnek İmamoğlu'nun artık ek olarak “ajan” diye

suçlanmasıdır. Tabii ki muhalif gazetecilere de sudan bahanelerle suçlamalar ve tutuklamalar devam ediyor. Bu konuda son çarpıcı örnek, daha önce de baskılara uğramış ve yılmamış gazetesi Merdan Yanardağ'ın

Ekim ayı enflasyonu TÜİK'e göre yıllık %32,87, ENAG'a göre %60.

seviyelerindeydi, şimdi ise bu borçlar 515 milyar dolar seviyelerine tırmandı. Öyle ki hükümet borçların faizlerini bile ödemekte zorlanıyor.

Tabii ki tüm bunların ülke ekonomisine yansımaları oluyor. Bu yansımalar işsizliğin, yoksulluğun, sefaletin her geçen gün giderek sürekli artmasıdır. İşte bu nedenle işsizlik rekor seviyelere tırmandı. Ücretler ve emekli ücretleri o kadar değer kaybına uğradılar ki kitlelerin çoğu normal bir yaşam sürdüremiyor: normal dengeli bir şekilde beslenmek neredeyse imkan dışıdır, kirada olanlar ev kiralarnı ödeyemeyecek duruma geldi, aileler çocuklarının okul harcamaları

yine tutuklanması ve yöneticisi olduğu muhalif televizyon kanalı Tele1'e kayyum atanmasıdır.

AKP hükümeti tanınmış Selahattin Demirtaş gibi muhalifleri kendi yasalarını bile çiğneyip cezaevlerinde çürütmeye devam ettirmesiyle yetinmeyip, yine geliş güzel bütün muhaliflere gözdağı vermek amacıyla baskıları ve tutuklamaları devam ettiriyor.

Ama son aylarda birkaç farklı ülkede kitlelerin ayaklanması gibi bir ayaklanma olursa tüm bu baskı ve gözdağları bir işe yaramayacaktır. (31.10.25)

Uluslararası Gündem

Gazze

Sonsuz barış değil, sürekli baskı

13 Ekim'de Şarm el-Şeyh'te düzenlenen zirvede, Gazze barış planının ilk aşamalarını kutlayan Trump, "3000 yıldır ilk kez" Orta Doğu'da "sonsuz barış"ın başladığını ilan etti! Hamas'ın elinde tuttuğu son İsraili rehinelere serbest bırakılması, İsrail'de tutulan yaklaşık 2.000 Filistinli mahkumun serbest bırakılması, Gazze'de etkili bir ateşkesin sağlanması, İsrail ordusunun çok hafif bir geri çekilmesi ve insani yardım ablukasının kaldırılması, Trump'ın zaferini sahnelemesini sağladı.

Trump'ın baskısı, bir yandan Netanyahu'yu, diğer yandan Hamas liderlerini, planını onaylamaya ve esir takasını müzakere etmeye zorladı.

Netanyahu'nun Gazze'nin tamamen yok edilmesini durdurmaktan başka seçeneği olmaması, İsrail ordusunun savaşlarını sürdürmek için ABD'nin silahlarına ve desteğine hayati bir ihtiyaç duyması nedeniyledir. İki yıldır süren katliam, ABD'nin onayı olmadan gerçekleşemezdi. Hamas liderleri ise, Türkiye, Katar, Suudi Arabistan gibi komşu ülkelerin en azından diplomatik desteğine bağımlıdır. Bu ülkeler, Mısır ile birlikte, Trump tarafından yeniden sahneye çıkarılmışlardır. Mısır da Gazze'nin komşusudur ve ABD'nin desteğine muhtaçtır.

Trump'ın planı, zengin Körfez monarşilerine Gazze'nin

olası yeniden inşasında rol vererek ve Türkiye ile Mısır'ı varsayımsal bir "uluslararası istikrar gücü"nün oluşturulmasına dahil ederek, İsrail'in Orta Doğu'da kazandığı üstünlüğü biraz dengelemeyi amaçlamaktadır. Trump'ın etrafında Türk, Mısırlı ve Katarlı liderlerin bulunması, ne Netanyahu'nun ne de Hamas temsilcilerinin bulunmaması nedeniyle daha da dikkat çekiciydi. Kendi kaderleri ve gelecekleri söz konusu olduğunda hiçbir zaman

13 Ekim Gazze

danışılmayan Filistinliler, Filistin Yönetimi'nin güçsüz başkanı Mahmud Abbas tarafından temsil edildi. Macron, Starmer ve Meloni ise, Orta Doğu'da giderek önemi azalan ikinci derece emperyalist liderler olarak, hizmet etmeye hazır olduklarını göstermek için fotoğrafta yer almaya özen gösterdiler.

Ancak Trump'ın kendini beğenmişliğine rağmen, barış ne "ebedi" ne de sadece kalıcı olacak. Bir halkın yağmalanması ve ezilmesi devam ettiği sürece barış olamaz. Filistinliler için hiçbir şey çözülmedi, ne artık altyapısından yoksun bir harabe haline gelen Gazze'de, ne de İsraili yerleşimcilere teslim

edilmiş Batı Şeria'da. Öyle ya da böyle, bir şekilde, yeni isyanlar ya da silahlı ayaklanmalar çıkacak ve bunun çok iyi farkında olan emperyalist liderler, bunları bastırmak için gerekli önlemleri alıyorlar. İsrail ordusu, Gazze Şeridi'ni belirsiz bir süre için işgal etmeye devam ediyor ve her an, herhangi bir bahaneyle bombardımanlara yeniden başlayabilir. Uzun süredir Gazze'yi açık hava hapisanesine çevirmiş durumda ve bunu sürdürmeye hazır.

Hamas ise, Trump'ın planında belirtilenin aksine, silahsızlanmayı düşünmüyor. Ateşkes, Hamas'ın muhaliflerini ve abluka nedeniyle ortaya çıkan kıtlıktan faydalanan silahlı çeteleri ortadan kaldırmasına olanak tanıyor ve bu, ABD liderlerinin açık onayıyla gerçekleşiyor. Kamuya

açık infazların eşlik ettiği bu acımasız kontrolün yeniden sağlanmasıyla ilgili olarak Trump, "Sorunları çözmek istiyorlar, bunu açıkça söylediler ve bir süreliğine bizim onayımızı aldılar". Gazze halkının yönetimini Hamas'a devretmek, İsrail ve ABD'nin 2007 ile 2023 yılları arasında yaptığı bir şeydi ve Türkiye ve Arap devletlerinin de katılacağı bir himaye bölgesi olarak Gazze'yi yönetmeye başlayana kadar, az çok gizli bir şekilde bunu sürdürebilirler. Trump'ın Filistinliler için hazırladığı plan, "sonsuz barış"tan çok, sürekli baskıya benziyor. (LO, 15.10.25)

Ordu iktidarı ele geçirdi

Madagaskar'da Cumhurbaşkanı Andry Rajoelina, 13 Ekim'de bir Fransız askeri uçağıyla ülkeyi terk etti. Ordunun bir kısmı, gençlerin protestolarına katılarak sonunda iktidarı kendi eline geçirdi.

25 Eylül'den

bu yana öğrenciler başkent Antananarivo ve diğer büyük şehirlerde her gün protesto gösterileri düzenliyor. Üniversiteden başlayan hareket, başlangıçta günde 12 saat süren ve halkın hayatını zorlaştıran su ve elektrik kesintilerinin sona ermesini talep ediyordu. İktidarın tek cevabı, jandarma ve polis tarafından yürütülen vahşi bir baskı oldu ve bu baskı şu ana kadar en az 22 kişinin ölümüne ve yüzden fazla kişinin yaralanmasına neden oldu. Bu şiddet, gençleri cesaretinden vazgeçirmedi ve gençler giderek daha fazla sayıda sokaklara dökülerek barikatları aşarak başkent merkezine ulaştılar. Sosyal medyada GenZ adıyla doğan hareket, kısa sürede ülke geneline yayıldı ve siyasi talepler öne çıkardı: yolsuzluğun sona ermesi, başbakanın ve ardından cumhurbaşkanının istifası. Rajoelina'nın 6 Ekim'de yeni başbakan olarak General Zafisambo'yu atayarak öğrencileri sakinleştirme girişimi hiçbir etki yaratmadı ve protestolar daha da şiddetlendi. Hareketin dönüm noktası, 11 Ekim Cumartesi günü bazı askerlerin protestoculara katılmasıyla gerçekleşti. Bu, hareketin başlangıcından bu

12 Ekim

yana en büyük protesto gösterisiydi. Madagaskar ordusuna bağlı bir birim olan Capsat, protestoculara ateş etme emrini reddetme çağrısında bulundu. Askerler bir jandarma aracına ateş açtı ve diğer ordu birimlerine seslenerek, "Silahlarınızı, silah arkadaşlarınıza ateş etme emri verenlere doğrultun" dedi. Silahlı askerlerle dolu araçlar, kalabalığın alkışları eşliğinde göstericilere katıldı.

Zaten daha 2009 yılında, başkent yakınındaki önemli bir üssünde konuşlanmış olan Capsat, o dönemki cumhurbaşkanını devirip Rajoelina'yı devlet başkanlığına getirmekte rol oynamıştı. Madagaskar ordusu farklı siyasi akımların etkisi altındadır ve Rajoelina'ya gerçekten sadık olan tek kuvvetler, baskı uygulamak için seçtiği jandarma ve polistir. Capsat'ın isyanından sonra, askeri liderlerin desteği artmıştır.

Capsat tarafından yeni bir genelkurmay başkanı atandı: General Pikulas, yaklaşık 60 üst düzey subayın huzurunda görevine başladı.

İsyanları nedeniyle kalabalık tarafından alkışlanan

askerler, jandarmanın işlediği cinayetlere sessizce seyirci kalmamaktan gurur duyuyorlardır, ancak onların komutanlarının niyetleri çok daha çıkarıcıydı. Bu, 13 Ekim'de düzenlenen bir mitingde açıkça görüldü. Mitingde ön sıralar, GenZ'yi arka sıralara itmeye çalışan askeri liderler tarafından tutuldu. Ertesi gün Fransız bir radyoya konuşan bir katılımcının anlattığı gibi. Yani, "Harikaydınız, ama şimdi bırakın işi bize." Bu, Bangladeş, Nepal ve Sri Lanka'da gördüğümüze benzer, rejimin klasik bir yenilenme gösterisi operasyonuydu ve askeri liderlerin niyetlerinin açığa çıkması çok uzun sürmedi. 14 Ekim Salı günü, Ulusal Meclis Rajoelina'nın görevden alınmasını oyladıktan sonra, askeri liderler iktidarı ele geçirdiklerini açıkladılar.

Başlattığı hareketten aldatılan gençlik, henüz son sözünü söylemedi. Harekete geçmesine neden olan sorunların hiçbirini çözülmedi. Aşırı sömürülen işçi sınıfı ise, harekete katılmak için her türlü nedenlere sahiptir. (LO, 15.10.25)

Gösterilere karşı baskı uygulanıyor

27 Eylül'den bu yana eğitim ve sağlık alanlarında temel haklarını talep eden GenZ 212 adlı Faslı gençlik hareketi, yoğun bir baskı ile karşı karşıya. Sri Lanka, Bangladeş ve Nepal'deki gençlik ayaklanmalarına atıfta bulunarak kendini GenZ (Z kuşağı) olarak tanımlayan bu gençlik ayaklanması, Eylül ortasında Agadir sakinlerinin, şehirdeki devlet hastanesindeki ekipman yetersizliği nedeniyle çok kısa bir

bir araya getiren mitingler ve yürüyüşler düzenlendi. Kral VI. Muhammed'in hükümetine siyasi yeni dönem için yaptığı konuşmanın ertesinde, bu mitingler ve yürüyüşler, boş bir umutla askıya alındı.

Ancak, protesto eden gençlere verilen ilk yanıt, Fas'ta Makhzen olarak adlandırılan polis ve yargı baskı aygıtından geldi. Başından itibaren, göstericiler coplarla dövüldü ve şiddetli bir şekilde tutuklandı.

Devlet, göstericileri sindirmek için tüm gücünü kullanıyor. GenZ'nin 18 Ekim Cumartesi günü "2. raund" çağrısı, Rabat, Kazablanka ve Marakeş'te yine de birkaç yüz genci "Özgürlük, onur ve sosyal adalet", "Hepsini serbest bırakın" ve "Akhannouch [Başbakan] defol!" sloganlarıyla bir araya getirdi. 20 Ekim Pazartesi günü hükümet, sağlık ve eğitime ayrılan bütçeyi 2025 yılında 118 milyar dirhemden 140 milyar dirheme (14 milyar

4 Ekim'de Rabat'taki Parlamento önündeki gösteri.

süre içinde sekiz hamile kadının ölümünün ardından öfkeyle düzenledikleri protestolarla başladı.

Fas'ta, suyun özelleştirilmesine karşı halk protestoları ve köylü yürüyüşleri, elektrik ve internet bağlantısı, asfalt yol yapımı, toplu taşıma, sağlık hizmetlerine erişim gibi talepler sık sık gündeme geliyor. "Dünya Kupası için hokey stadyumları inşa edilirken, Al-Haouz'daki deprem kurbanları iki yıldır hala çadırlarda uyuyor" diye protesto ediyorlar. Sosyal adalet, sağlık ve eğitim için yapılan protestolar, halk sınıflarında var olan derin hoşnutsuzluğu yansıtıyor. 10 Ekim'e kadar, büyük ve küçük şehirlerde neredeyse her gün yüzlerce ile binlerce protestocuyu

Oujda'da bir polis minibüsü göstericilere çarptı ve göstericilerden biri sakat kaldı. Ekim başında, Agadir'in güneyinde üç öğrenci jandarmaların ateş açması sonucu öldürüldü. İnsan hakları örgütleri, yaklaşık iki bin kişinin, bunlardan kırkının çocuk olduğu, tutuklandığını ve tutuklamaların devam ettiğini ve bu tutuklamaların yeniden bir araya gelme girişimlerini engellediğini belirtiyor.

Agadir bölgesinde 17 genç, ortalama onar yıl hapis cezasına çarptırıldı. Doğu'daki Berkane kentinde bir öğrenci ve düzenleyici, kentinde yapılacak toplantının tarihini sosyal medyada paylaştığı için on ay hapis cezasına çarptırıldı!

avronun biraz altında) çıkaran, yani 2 milyar avrodan biraz fazla bir artış sağlayan bir bütçe hamlesi duyurdu. Ancak savunma bütçesi 2025 yılında 133,5 milyar dirhemden (13 milyar avro) 157 milyar dirheme (15 milyar avro) çıkacak.

Halk arasında "üç şeyin üstesinden gelinemez: yangın, sel ve Makhzen" diye bir atasözü vardır.

Göçmenler ve sosyal medya dahil olmak üzere halk arasında istihbarat ajanlarının varlığı, devlete ve krala yönelik açık eleştirileri caydırmak içindir. Onlar, sosyal düzenin ve Fas ve Batı burjuvazisinin işlerinin yolunda gitmesinin güvencesidir. (LO, 8 ve 22.10.25)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

7 Kasım 1917'de işçiler Rusya'da iktidarı ele geçirdiler

7 Kasım 1917'de, eski Rusya'da geçerli olan takvime göre 25 Ekim'de, Avrupa dördüncü yılını dolduran Birinci Dünya Savaşı'nın dehşetine boğulmuşken, Petrograd'da bir kongrede bir araya gelen Rus işçi, asker ve köylü temsilcileri iktidarı ele geçirdiler: ilk işçi devleti doğmuştu. Tüm Rusya ve dünyanın ezilen kitleleri için umut dolu yeni bir dönem başlıyordu.

Elbette burjuva tarihçiler ve gazeteciler bugün bu şekilde düşünmüyorlar. Çoğu için bu, sadece Bolşeviklerin yaptığı bir darbeymiş. Lenin'in kurduğu rejimin "totalitarizmi", daha sonra ortaya çıkan Stalin diktatörlüğünü açıklıyormuş.

Mart (Şubat) 1917'de, orduda kitlesel olarak yer alan Rus işçileri ve köylülerin, Avrupa'nın en gerici diktatörlüğü olan çarlığı yıkmayı başardıklarını, burjuva düzeninin savunucuları olan bu entelektüeller olumlu bir gözle görmeyi hazır olabilirler. Ancak, bu aynı yoksul sınıfların çok daha fazlasını istemiş olması ve geçmişteki birçok devrimden farklı olarak, işçilerin burjuva politikacıların tek başına iktidara gelmesine izin vermemiş olması, bu işçilerin kaderlerini sadece burjuva hükümetin ellerine teslim etmemiş olması, kısacası kendi iktidarlarını kurmuş olmaları,

hâlâ onların öfkesini uyandırmaktadır.

Silahlı işçiler, işte onların gözlerinde olan totalitarizm budur

Ama bu devrimin gücü, aslında yolun burasında durmamaktı. Sekiz aylık devrimin sonucu 1917 Martı (Şubat) olaylarının ardından, Çarlık döneminde kurulan Duma'nın burjuva milletvekilleri ve Çarlık rejiminin destekçileri

23 Şubat'ta (8 mart, batı takvimine göre) Petrograd (St. Petersburg) kadınları devrimi başlattı.

bir "geçici" hükümet kurdular. Ancak aynı zamanda işçiler de kendi aralarında konseyler (Rusça'da sovyet) oluşturdular. Seçilmiş ve görevden alınabilen işçi delegelerinden oluşan bu konseyler, burjuva parlamentolarından çok daha demokratikti. Ve en önemlisi, halkın kendi iradesini doğrudan dayatabileceği iktidar biçimleri oluşturmuyorlardı.

Lenin, bu sovyetleri işçi iktidarının gelecekteki kurumları olarak görüyordu. 7 Mart'ta yazdığı ilk Uzaktan Mektubunda Lenin şöyle yazıyordu: "Bu hükümetin (geçici hükümet) yanında, ki bu hükümet aslında mevcut savaşta "İngiltere-Fransa" milyarlerinin "fırmasının" sıradan bir memuru, bir işçi hükümeti ortaya çıktı, asıl hükümet, resmi olmayan, henüz embriyonik, nispeten zayıf, proletaryanın ve şehir ve kırsal

kesimdeki tüm yoksul kesimlerin çıkarlarını temsil eden bir hükümet. Bu, askerler ve köylülerle bağlantı kurmaya çalışan Petrograd işçi vekilleri sovyetidir."

Mart 1917'de, çarlık rejiminin yenilgisinin coşkusuyla, geçici hükümeti desteklemenin devrimci kazanımları korumanın en iyi yolu olduğu hayali hâlâ hakimdi.

Ancak 1917 ilkbahar ve yaz aylarında bu

hayaller yavaş yavaş yıkılmaya başladı.

Bolşevik Partisinin rolü ve Lenin'in devrimci programı

O dönemde, Sovyetlerde başlangıçta çoğunluğu oluşturan Menşevikler ve Sosyalist-Devrimciler bu hayalleri pekiştirirken, proletaryanın iktidarı ele geçirmesinin mutlak gerekliliğini savunan başka bir parti vardı: Bolşevik Partisi.

Devrimin başlangıcında Bolşevik partinin içinde bir süre kararsızlık yaşandıktan sonra, Lenin'in sürgünden dönüşüyle birlikte, Nisan 1917'de parti "Tüm iktidar Sovyetlere" sloganını kabul etti. Başlangıçta Bolşevikler Sovyetlerde azınlıktaydı. Ancak kitleler, diğer partilerin ve burjuva hükümetinin vaatlerinin ne kadar değerli olduğunu kısa sürede deneyimlediler. İşçiler ekmek istiyorlardı, ancak bu hükümet, burjuvazinin spekülasyonlarına karşı radikal önlemler almayı reddettiği için felaketi önleyemedi. Köylüler toprak istiyorlardı, ama beklemeleri isteniyordu ve kendileri işledikleri toprakları ele geçirmek istediklerinde sert bir şekilde bastırılıyorlardı. Askerler barış istiyorlardı, ama Haziran ayında sosyalist Kerenski'nin yönettiği hükümet bir ordu harekâtı başlattı. Lenin, proletaryanın iktidarı ele geçirmesinin mutlak bir gereklilik olduğunu savunuyordu, ancak bunun nedeni, işçi sınıfının Rusya'da köylülerin büyük çoğunluğuna göre azınlıkta olduğunu bilmediği için değildi. O, mevcut tüm sosyal ve siyasi güçler arasında, devrimin gündemine koyduğu görevleri yerine getirebilecek tek gücün işçi sınıfı olduğunu biliyordu: barış, ekmek, toprak.

Gündemde isyan

Bolşeviklerin politikası, ordunun ve burjuvazinin liderlerinin yanı sıra liberal ve reformist sosyalist politikacıların da şiddetli düşmanlığını çekiyordu. Londra'daki Times gazetesi o

dönemde "Bolşevizme karşı ilaç kurşundur" başlığını atmıştı. Temmuz 1917'de, başkentte bir gün süren gösterilerden yararlanarak, burjuva düzenin savunucuları Bolşevik Partisi'ni yasadışı ilan etmeye çalıştılar. Lenin Finlandiya'ya sığınmak zorunda kaldı ve Bolşevik Partisi'nin diğer önemli lideri Troçki hapse atıldı. Ancak baskı, devrimci yükselişi durdurmayı başaramadı. Kısa bir cesaret

Bolşevik yanlısı bir alay, Petrograd'da (St. Petersburg) ekim devrimin arifesinde kızıl bayraklarla gösteri yapıyor.

kırılma döneminden sonra, devrimin yükselişi yeniden başladı. Bolşevikler tarafından örgütlenen Petrograd işçileri, General Kornilov'un askeri darbe girişimini başarısızlığa uğrattılar. Bu devrimci deneyimlerle geçen aylar, işçilerin bilincini pekiştirdi ve kararlılıklarını güçlendirdi. Bu, Bolşeviklerin neredeyse tüm seçimlerde başarıya ulaşmasıyla sonuçlandı, çünkü sovyetler ile burjuva parlamento meclisleri arasındaki en büyük farklardan biri, sovyet milletvekillerinin beş veya altı yıllığına seçilmemesi, savundukları politika seçmenlerinin onayını kaybettiğinde değiştirilebilmesiydi. Özellikle, Eylül ayının başından itibaren Petrograd Sovyeti'nin yönetimi Bolşeviklerin eline geçti, kısa süre sonra Moskova Sovyeti'nin yönetimi de.

Durum, iktidarın Sovyetlerin eline geçmesine

olanak sağlıyordu. Silahlı isyan gündemdeydi. 6-7 Kasım 1917 gecesi başladı. İtibarını yitirmiş hükümetin kalan üyelerinin saklandığı binaların ele geçirilmesi, askeri açıdan az sayıda devrimci işçi ve asker tarafından gerçekleştirildi. Ancak bu, hiçbir şekilde bir azınlığın yaptığı bir darbeye benzemiyordu. Çünkü ülkedeki işçilerin ve askerlerin büyük çoğunluğu ayaklanmanın gerekliliğini anlamıştı. Ve onu desteklediler, aksi takdirde devrim iktidarını asla pekiştiremezdi.

Sovyet iktidarının ilk önlemleri

Yeni devrimci iktidarın ilk kararnamesi barışla ilgiliydi. Tüm hükümetlere derhal ve ilhak olmadan barış öneriyordu. Ancak bu

barışı dayatmak için halklara çağrıda bulunuyordu. İkinci kararname toprakla ilgiliydi: toprak sahiplerinin ve kilisenin mülklerinin tazminatsız mülksüzleştirilmesi. Köylüler bu kararı uygulamaya ve koşullarını belirlemeye çağrıldı: köylü sovyetleri, kendilerine emanet edilen mülksüzleştirilmiş toprakların paylaşımını kendileri organize etmeye teşvik edildi. Sovyetler iktidarı, başlangıçta sanayi ve ticaret işletmelerini mülksüzleştirmede. Ancak bunları işçilerin denetimine tabi tuttu.

Kısacası, bu yeni iktidarın gücü, on milyonlarca insanın arzularına cevap vererek, kaderlerini değiştirme isteklerini harekete geçirmekte yatıyordu. 7 Kasım 1917'de Rusya, dünyayı sarsacak bir devrimin ilk kalesi haline gelmişti. (LO, 09.11.07)

Güncel... Güncel... Güncel...

Venezüella-Kolombiya: Amerikan tehdidi altında

“Daha fazla bilgi veremem ama kararı izliyoruz çünkü denizi çok iyi kontrol ediyoruz” diye yanıtladı Trump, Venezüella'ya yönelik olası Amerikan bombardımanları hakkında sorulan soruya.

Birkaç hafta içinde Trump, en az beş Venezüella gemisinin imha edilmesini emretti ve uyuşturucu kaçakçılığıyla kanıtlanmamış suçlamalarla 27 yolcu öldürdü, buna hakkı olmadığı halde. 15 Ekim'de New York Times'ın haberlerinin ardından Trump, CIA'ya Venezüella'da gizli operasyonlar yürütme yetkisi verdiğini kabul etti. Bu ülkenin açıklarında 10.000 kişilik bir donanma konuşlandırırken, Amerikan kuvvetleri, özellikle savaş uçakları Porto Riko'da bulunuyor. Amerika Birleşik Devletleri topraklarında, 900.000 kişilik Venezüella göçmenleri, Trump'ın göçmenlik polisi tarafından gerçekleştirilen baskın ve sınır dışı edilmelerin başlıca hedefi. Mayıs ayında, 350.000'i ABD'nin kendilerine verdiği geçici koruma statüsünü kaybetti.

Bu manevralar, Nicolas Maduro ve rejimini devirmek için bir askeri müdahale hazırlığı yapıldığının işaretidir. Uyuşturucu kaçakçılığıyla mücadele, ABD'nin gerçek niyetini gizleyen bir bahane: Maduro'nun önceki lideri ve

ABD'nin baş belası olan Hugo Chavez'in 1998'de kurduğu, emperyalist karşıtı söylemleri olan “Bolivarcı” rejimi devirmek. ABD'nin gözünde Chavez'in en büyük suçu, Amerikan şirketlerinin zararına petrol sanayisini kamulaştırmış olmasıdır.

Trump'ten çok önce, 1904'te Amerikan "büyük sopa" politikası.

Aynı tehdit, 2022'den beri sosyal ve ekolojik bir programla cumhurbaşkanlığına seçilen Gustavo Petro'nun yönettiği komşu Kolombiya için de geçerli. Chavez ve Maduro gibi Petro da, 19. yüzyılın başında Orta Amerika'daki İspanyol sömürgelerinin bağımsızlık mücadelesinin kahramanı Simon Bolivar'ın mirasını sahipleniyor. Petro da, büyük toprak sahiplerini kamulaştırmaktan önceden vazgeçmiş olsa da, yoksul köylüler ve işçiler lehine daha elverişli bir politika izlediğini iddia ediyor. Reformları, ne kadar sınırlı olursa olsun, onu Trump'ın düşmanı haline getirdi. Beyaz Saray'a döndüğü anda

Trump, ABD'nin Kolombiya'ya 2023 yılında 740 milyon dolarlık yardımını askıya aldı. Bu yardım, uyuşturucu kartellerine karşı mücadele etmek ve insani yardım programlarını finanse etmek için ayrılmıştı. Trump, Petro'yu Maduro gibi “uyuşturucu üretimini teşvik eden bir uyuşturucu baronu” olmakla suçluyor. Ve Kolombiya'yı askeri müdahaleyle tehdit etti. Trump, halkı tarafından seçilmiş ancak kuzeydeki güçlü komşusuna yeterince boyun eğmeyen Latin Amerika hükümetlerini devirmek için donanmasını, ordusunu ve gizli servislerini kullanarak, ABD'nin kendi alanı olarak gördüğü bölgede çok uzun bir müdahale ve darbe geleneğini yeniden canlandırıyor. 1954'te Guatemala'da United Fruit şirketinin çıkarlarını korumak için yapılan darbe, 1982'de Grenada'ya deniz piyadelerinin kıyılara çıkarma yapması, 1973'te Şili'de sosyalist Salvador Allende'yi devirmek için Pinochet'nin yaptığı darbe ve 1976'da Arjantin'de Videla diktatörlüğünün kurulması gibi örneklerle ABD'nin Güney Amerika politikası askeri müdahaleler, haince darbeler, cinayetler, işkence eylemleri ve on binlerce kişinin ölümleriyle dolu. Trump de bu geleneği sürdürüyor. (LO, 22.10.25)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 40 TL / 1 € / 0,50 £

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 200 TL / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 400 TL / 10 € / 8 £.